

Broeders en zusters, jongens en meisjes,

Met Pinksteren gaat het niet om ellebogenwerk: aan de kant, hier kom ik. Maar om de Geest die tot ons komt. Niet omhoog klimmen over de rug van anderen, maar hier beneden blijven, gewone mensen blijven, wachten op de Geest die neerdaalt in ons leven, in deze tijd. In alle eenvoud en oprechtheid, buiten de eeuwigheid, openstaan voor God en elkaar, openstaan voor wat er zich aandient hier en nu. En dan ook durven om daarop in te gaan.

Want wat doet de Geest van God? Lucas vertelt van een nieuwe wind die waait, vuur van God, bezieling die mensen vervult. Zo wordt de Geest uitgestort. God is niet alleen boven ons, de grote Schepper, groter dan al wat wij kunnen denken of voelen; niet alleen naast ons, zoals Jezus heeft laten zien als Immanuël, God-met-ons; maar God werkt ook *in ons*, dat is de heilige Geest. De Geest die onze menselijke geest verlicht, die de eeuwen door allerlei mensen geïnspireerd heeft. Kracht van eeuwen.

Jezus zegt daarover in het evangelie: de heilige Geest, de pleitbezorger (anders vertaald: de Trooster, de Helper), die de Vader jullie in mijn naam zal zenden, zal je alles te binnen brengen wat Ik jullie heb gezegd. De Geest activeert onze herinnering: uit alles wat wij aan geestelijke bagage met ons meedragen, komen op het goede moment *die dingen* naar boven die er nu toe doen, die ons leven richten en sturen in de richting van Gods Koninkrijk. Welke dingen zijn dat? Om te beginnen noemt het evangelie wat Jezus zijn leerlingen heeft voorgehouden: zijn eigen woorden; de geboden, de wet en de profeten en de psalmen; het boek dat hij zelf leefde en dat als erfenis is overgegaan op zijn leerlingen. Dat moeten we onderhouden, bewaren al onze dagen. Daarbij helpt ons de Geest. Dat die woorden ons bijblijven, in ons wortel schieten en vrucht dragen; dat wij die woorden doen.

De basis daarvoor is de liefde: wie Mij liefheeft, zegt Hij, zal ook door de Vader worden bemind. Waarom doen kinderen wat de juf of de meester zegt? Omdat ze dol zijn op hem of haar. In een liefdevolle relatie kan alles. En Jezus bevestigt die relatie als hij belooft: Ik ga, maar Ik keer terug. Want door de werking van zijn Geest zal het gevoel van afwezigheid veranderen in een ervaring van aanwezigheid. Ik zal bij jullie zijn, ja in jullie zijn. En zo zul je ook weten wat je te doen staat. Als je luistert naar die stem van binnen.

In concrete situaties is dat niet altijd zo simpel als het nu klinkt. De grote lijn weten we: liefde, gerechtigheid, vrede, verzoening. Maar breng het eens in praktijk... Waar je al niet voor kunt komen te staan, of midden in kunt zitten - hoe helpt dan de Geest? Dat kan een hele zoektocht zijn. Daar heb je elkaar bij nodig. Samen kun je de diepte, hoogte, lengte en breedte van Christus' liefde peilen. Samen met alle heiligen. Wat de één niet weet, dat ziet de ander soms duidelijker. En rust, om je open te stellen voor bezieling van boven, die rust heb je niet altijd. Hoe hectischer je leven, hoe dramatischer de gebeurtenissen, hoe moeilijker de ingevingen van de Geest binnenkomen. Maar als gemeenschap kom je verder dan alleen. Want de Geest bezielt nooit alleen jou, alsof jij het weet en anderen niet.

De evangeliewoorden over de Geest worden gezegd tegen Jezus' volgelingen samen. Als het licht van God doorbreekt in mensen, wordt dat licht gebroken in alle kleuren. Samen stralen we Gods licht uit, zo veelkleurig als wij mensen zijn. Daarom hebben we elkaar nodig. Bijvoorbeeld als iemand een ingeving krijgt: om die met elkaar te toetsen. Klopt die met de grote lijn van liefde en gerechtigheid, verzoening en vrede? Nog zo'n test is de sfeer. Is die ingeving, of hoe iemand ermee komt, is het iets drijfverigs en drammerigs, dan weet je meteen al dat het niet klopt. Of gaat die ingeving gepaard met innerlijke rust en helderheid? Dan kan het inderdaad de Geest van God zijn die aan het werk is.

In Taizé leidde ik wel eens een workshop over de stilte. Taizévieringen hebben geen preek, maar tien minuten stilte. In Taizé zelf is dat drie keer op een dag, 's morgens en 's middags en 's avonds. Steeds die stilte, hoe doe je dat? Kun je stil worden voor God? Of dwalen je gedachten alle kanten op en kom je niet tot gebed?

En wat is bidden? Een verlanglijstje inleveren? Of gewoon bij God zijn en niets hoeven? Toch meer dat laatste. En als er allemaal gedachten in je hoofd rondtollen – wees gerust, bijna iedereen heeft dat - ga er dan niet steeds op in, laat je er niet door meevoeren. Ga er ook niet tegenin, vecht er niet tegen, want dan bepalen ze nog steeds wat er in je hoofd omgaat. Laat ze langstrekken als een défilé, al die gedachten en gevoelens, zoals wolken voorbijrijden, en laat ze los. Je hoeft er nu even niets mee. En als je er wel iets mee moet, dan komt het heus wel terug, en hopelijk in een hanteerbare vorm.

Maar, zei een meisje, ik pieker zoveel, er komen zoveel gedachten in mij op, wanneer is dat een ingeving, hoe weet ik of iets van de heilige Geest komt of van iets anders? Wat een goede vraag! En het antwoord was de testvraag die ik zonet al even aanduidde: raak je door die nieuwe gedachte opgejaagd, onrustig? Of voelt het als iets helders, dat je rust geeft en kracht, vertrouwen of zelfs blijdschap? Daar kon ze wel iets mee, en ze keek uit naar de volgende dienst met weer zo'n lange stilte.

Als wij aangeraakt worden door de Geest, ademen wij op, voelen we nieuwe kracht, vrede en heelheid. Zo dienen we de vernieuwing en heelwording van Gods schepping, zo vormen we in alle bonte verscheidenheid met elkaar de kerk van Christus, getuigen we van liefde over alle grenzen en barrières heen, ook over onze eigen beperktheden heen. Tot heil van onszelf en anderen en tot eer van God - de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.